

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВЕТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Урежда редакционенъ комитетъ.

Всички ръкописи и суми да се изпращатъ до свещ. Д. ПОВВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

До всички енорийски свещеници и християни отъ
Шуменски и Варненски окръзи, които скъпятъ
бащината православна вѣра.

Ваше Благоговѣйство,
Уважаеми Господине,

Човѣшкото общество въ всички времена и при всѣкакви условия на животъ е имало нужда отъ хора, които да му сочатъ съ разни срѣдства е начини пжтя къмъ лично и обществено благошастие. Така и нашиятъ народъ презъ всичкитѣ времена на своя исторически животъ е чувствувалъ потребъба отъ хора — пжтепоказатели. И, когато народътъ ни е ималъ достойни, пълни съ съзнание за дългъ и съвестъ, водачи, тогава той е крѣпнелъ, минавалъ е отъ сила въ сила, познавалъ и обичалъ е своето, бивалъ е славенъ и неуязвимъ отъ чужденеца. И обратно, когато народътъ ни е оставалъ безъ съвестни водачи, когато порока е прибиралъ въ своето скверно легло първенцитѣ народни, тогава той, народътъ ни, се е забърквалъ въ своитѣ исторически пжтища като оставено безъ пастиръ стадо и вълкътъ — чужденецъ е господарувалъ надъ бащинъ домъ. За много скръбни времена говори историята на нашия собственъ народъ, за да става нужда да търсимъ примѣри въ живота на чуждитѣ народи.

Ваше Благоговѣйство, Уважаеми господине, нима е потребъбно да се казва до каква степенъ нашиятъ животъ днесъ е тръгналъ по трънливи пжтища? Нима не се вижда отъ всѣки разуменъ човѣкъ какво тежко мозъчно затъмнение е нападнало свѣта и особно нашиятъ беденъ и немощенъ духъ народъ? Мнозина отъ насъ съ най-чиста съвестъ и дълбока въздиха често казватъ и изповѣдатъ, че така не може по-вече да се живѣе, че това не е животъ. Не е животъ зтова, защото всички станаха по между си врагове. Станаха народи срѣщу народи, човѣкъ срѣщу човѣкъ. Всѣки вижда една целъ въ своя животъ: да стане богатъ и силенъ, като смѣта, че само паритѣ даватъ смисълъ на човѣшкия животъ. И всѣки по отдѣлно слѣпо като гони тази целъ, не вижда, че и всички оста-

нали гонятъ сжщата целъ. Тази слѣпота ражда безжалостната онази блѣсканица и тъпканица въ живота. Всички се тъпчатъ едни други и тежко на по слабия.

Пита се. При такъвъ погледъ на живота може ли да има въ нашето отечество миренъ, лекъ, радостенъ, засмянъ, чистъ, лжчезаренъ, животъ? Не може да има. Не само не може да има радостенъ животъ, а се готви на всички ни следъ тежкото робство днесъ подъ страстѣта и порока, готви ни се утре и друго, външно, държавно, политическо робство.

Какво е нужно? Нужно е отъ страна на онѣзи, които сж призовани за народни водачи, да освѣтлятъ правилно пжтя на нашия народъ, за да постави всѣки българинъ една по-висока целъ за своя животъ и не да гони съ онова отчаяно усърдие, съ което сегонидне съудоволствието и лекия, ленивъ, животъ. Дали нѣма днесъ у насъ хора и сдружения на хора, които да сочатъ разни пжтища и идеали? Безпорно такива „водачи“ има и името имъ е легионъ. Обаче тѣхнитѣ мирогледи, що искатъ да втѣлпятъ въ нашитѣ глави, сж една мжтилка отъ възгледове, мечти и фантазии, взети отъ долу, отъ жалкия животъ на тѣлпата, перефразирани и облечени въ права на божествени начала. Ние ще кажемъ, че болшинството отъ водачитѣ, които всѣки день пишатъ и говорятъ за народа, сами сж въ безпжтица, зтова приличатъ на еврейскитѣ законници, за които Исусъ казваше, че като сж сами слѣпи и водятъ слѣпци, заедно ще паднатъ въ ямата.

Днесъ печатното слово е най-силното и най-необходимото орждие за онзи, който има дългъ да води следъ себе си хора. Общественото мнение днесъ е най-новата велика сила въ свѣта. Ала общественото мнение се създава, крѣпи и храни чрезъ печата. Това грамадно значение на печата е разбрано отдавна отъ всичкитѣ ония кривогледи „водачи“ и всѣка-

кви религиозни сектантски мисионери, зтова домоветѣ на православна България се заливагъ отъ вредна за възрастнитѣ и отровна за младитѣ книжнина.

Има една областъ и едни обществени ръководители у насъ, които отъ освобождението насамъ оставаха въ сѣнка. Гласътъ на православната наша църква въ лицето на нейнитѣ свещенослужители почти престана да се чува. Обаче дойде време щото и тѣ, свещеницитѣ, които сж надѣнали тежкото черно расо и сж се отказали, така или иначе, отъ радоститѣ на живота, свити въ най-тихия градски и селски кжтъ, църковната ограда, — дойде време да покажатъ, че тѣ отдавна виждатъ болкитѣ на своя народъ, както презъ вѣковетѣ на робствата, че страдатъ отъ безвѣрието и безпжтищата, що сж обзели нашето общество, и че иматъ средство, което, ако бжде употребено съ довѣрие и усърдие, ще даде бавно, но сигурно, оборотъ въ чувствата и насроението на хората, та ще започне по-радостно и полеко да се живѣе. Църквата никогане е престанала да говори, ала нейниятъ гласъ не се чуваше далечъ, защото бѣше почти пренебрегнатъ най-важниятъ начинъ за пропаганда въ днешно време — печатното слово. Наистина, има нѣколко църковни издания у насъ до сега. Такива сж в. „Църковенъ вѣстникъ“, официаленъ органъ на висшата църковна управа. Имаме в. „Пастирско дѣло“ — официаленъ органъ на свещеническия съюзъ. Имаме в. „Християнски съветникъ“, частенъ органъ, който ратува за засилването на сѣщия съюзъ. Читателитѣ, обаче, навсичкитѣ тия вѣстници сж предимно, ако не единствено, само свещеници. Собствено, и съдържанието на тия вѣстници е нагласено предимно за свещеници. За списанията не говоримъ, защото тѣхната роля е по друга, пжкъ и тѣхнитѣ читатели сж тоже предимно духовнитѣ лица. Така че нашето християнско общество, което въ голѣмата си маса е почти престанало да стжпя въ църква, за да чуе, свещениковата проповѣдь, не е имало до сега възможность да държи връзка и да се справя съ мислитѣ и идеитѣ, що прѣска въ живота

църквата, и зтова като че ли й е станало чуждо.

Тази е причината, щото нѣколко свещеници и група миряни — общественици отъ гр. Шуменъ и околията да подхванатъ идеята за издаване на единъ седмиченъ църковно-общественъ вѣстникъ, за християнска просвѣта и информация. Въ днешно време се чете изключително само вѣстника. Всѣка друга книжнина, даже даромъ давана, се пренебрегва. А църквата е отрупана отъ всички страни съ врагове. Българитѣ не знаятъ, че единствено църквата е виновна, за да има днесъ свободенъ български народъ и държава. Чувствата на обичъ къмъ родината и бащината вѣра, що сж крѣпели презъ всички вѣкове българския духъ, сега гаснатъ и чезнатъ. И българинътъ е станалъ новъ, непознатъ за своитѣ дѣди, човѣкъ, който се движи въ мракъ и безпжтища. Нашиятъ вѣстникъ ще ратува да пробуди задрѣмалитѣ свѣтли чувства въ душата на нашиятъ човѣкъ, зтова името на вѣстника ще бжде „Народенъ будителъ“. Той ще гони да създаде у обществото едно просвѣтено мнение по всички по важни църковни въпроси. Вѣстникътъ не е само за свещеницитѣ. Той е преди всичко за мирянитѣ. Въ него ще намѣри мѣсто всичко, което отъ църковна гледна точка интересува свещеника и мирянитѣ. Всѣки свещеникъ и мирянинъ ще има право да съобщи нѣщо въ вѣстника и да сложи подписа си. Вѣстникътъ ще стане свой, народенъ, общъ за всички християни въ епархията. По конкретнотъ вѣстникътъ ще преследва следнитѣ задачи:

1. Да прѣска идеитѣ на Христовото учение въ онази чиста форма, въ която ги е запазила Св. Православна църква, минала и опитала меча и огъня на вѣковетѣ.
2. Да освѣтлява събитията отъ общо за страната и частно за епархията (окръжи Шуменски и Варненски) значение съ евангелска свѣтлина.
3. Ще дава мѣсто на всичко, що говори за наука, философия, социални въпроси и въобще — пови-сока култура, стига изна-сянитѣ мисли да не сж враждебни на вѣрата.
4. Ще дава мѣсто на всѣки отзивъ отъ страна на свещеникъ или мирянинъ,

съ който се дава съветъ или се съглежда неправда, неприличие, нередовность въ църковния битъ, при условия, че съобщението не ще се направи въ оскърбителна за църквата или за частно лице форма.

5. В. „Народенъ будителъ“ ще избѣгва всѣкакъвъ споръ на лична почва, защото ще се труди да насажда въ живота християнскитѣ добродетели.

6. Ще хроникира всички по-важни събития и разпоребди изъ живота на нашата и чужда църкви. Въ хрониката сжщо така ще намиратъ мѣсто всѣкакви не неприлични случки и събития на деня. Вѣстникътъ не ще бжде тѣсно църковенъ.

Въ списването на вѣстника ще взематъ участие видни наши богослови и миряни общественици, които скъпятъ дѣлото на родната църква. Вѣстникътъ ще има преки, належачи задачи. Той не ще се занимава съ голѣми работи. Не той ще промѣня голѣмата държавна и църковна политика. Той, както се каза, ще цели да опознае християнитѣ съ работата на Църквата, да ги сближи съ нея, заинтересува и ангажира въ работа за защита на бащината вѣра.

Вѣстникътъ се изпраща почти до всички свещеници въ Епархията и по-ревностни християни, чийто адреси ни сж известни. Вториятъ брой ще излезе следъ три седмици. Презъ това време се умолява всѣки, който е получилъ вѣстника, да запише по нѣколко абонати, а всѣки свещеникъ колкото може — по-вече. Чрезъ този малкъ за сега вестникъ християнитѣ отъ двата окръжи всѣкога свободно ще могатъ да кажатъ думата си по всички наболели въпроси. Абонаментътъ годишно ще бжде 50 лева, внасянъ на веднажъ или на полугодие. *Вториятъ брой на вѣстника ще се изпрати само на онѣзи, които следъ три седмици изпрататъ въ редакцията поне 25 лева.*

Нѣка отъ сега нататъкъ всѣки свещеникъ и по грамотенъ мирянинъ съобщава въ редакцията за всички по важни събрания изъ живота на селото или града. Това, което предприемаме, не го правимъ за лична похвала, а го правимъ, защото е крайна нужда на времето.

Тази нужда расте отъ 20 години. Подкрепете ни успѣхътъ ще бѣде общъ. Всички съобщения, рѣкописи и суми да се изпращатъ до уредника на вестника Свещ. Дмитрий Попвасилевъ Шуменъ.

Съ надежда и уважение:
Редакционенъ комитетъ:
Свещ. Д. Попвасилевъ
Свещ. К. Поп. Цвѣтковъ
Свещ. Стефанъ Поповъ
Борисъ Петровъ

Какъ да заработимъ.

Бѣха дни, когато едно съсловие за смѣтка на друго се развиваше и прокарваше свои идеи и така да се каже, въ мѣтна вода, ловѣше риба. Но минаха тия, благодни дни, и минаха тѣ, защото заинтересованитѣ прескочиха границитѣ на възможното и допустимото и нагазиха въ минирана зона. Думата ми е за хората, които изготвяха учебнитѣ програми и ги поднасяха на своитѣ органи за реализиране. А по-често—за учебната програма по въроучение, единствения предметъ, чрезъ който може да се действува за облагородяване на детската душа. Този предметъ биваше бавно, но сигурно обясняванъ съ тенденция да се обезвѣри учащата се младежъ. И това трая десетки години, докато се постигнаха голѣми и срамни резултати въ тая областъ. А резултати се постигнаха, защото никой не се вслушваше въ гласа на майката Църква, която често напомняше, и още по свободно работиха тия труженици на опартизанената наука, защото тѣ имаха между народа добро име. За тѣхъ народътъ мислѣше, че това сж сжщитѣ просвѣтителѣ отъ първитѣ години следъ освобождението. Но, за жалостъ, лѣгалъ се е народътъ. Н днесъ, когато всички си блѣската главитѣ и търсятъ причината за падението на нашата младежъ, виновницитѣ сами дохождатъ да подсказватъ кжде се криятъ. Вѣрни на своитѣ идеи, тѣ следъ като добиха добри резултати отъ система-

тически изопаченото преподавание на предмета Въроучение, поискаха да продължаватъ напредъ. Тѣ имаха смѣлостта да посѣгнатъ и на онова малко прозорче, което църквата си издействува съ голѣми мѣчно-ти въ последнитѣ години, за да пуца християнски лѣчи. за облагородяване детскитѣ души—ученическитѣ християнски дружества.

Дългъ се налага на всѣки, билъ той свещеникъ или мирянинъ, да освѣтлява своитѣ брата за всичко, което засяга общитѣ интереси на народа и ни води къмъ погибель. Особено кога се касае въпроса за възпитанието на нашитѣ подрастващи поколения, защото каквато младежъ имаме днесъ, такова общество ще имаме утре. Нека не се боймъ, че щѣли да ни намразятъ и охулятъ, защото Христосъ казва: „Блажени ще бждете, кога ви намразятъ човѣцитѣ, кога ви отлъчатъ и похулятъ и изхвърлятъ името ви като лошо, заради Сина човѣшки“.

Прочие, всички които милѣятъ за свободата и благоденствието на народа си, нека застанатъ на своята стража и когато виждатъ, че нѣкой работи противъ благо на народа да направятъ достойствие това на всички и да помолятъ народа да вдигне довѣрието си отъ такива личности и сдружения.

Свещ. Конст. ПопЦвѣтковъ.

Предстоящитѣ окръжни избори.

На 14. ноември ще станатъ въ цѣлата страна избори за окръжни съветници. Размърдаме се. Раздвижи се опартизаненото българско сърце. За насъ българитѣ, а сжщото, струва ми се, може да се каже и за гърдитѣ, да правимъ избори ни стана нѣщо като занаятъ. Колко душевна и физическа енергия ще се изхаби по тия избори! Колко зли думи и ругатни ще се изречатъ! Колко вино ще се пролѣе и колко глави ще се потрошатъ! Защо е всичко това? Наистина, целта е чиста, и прекрасна т. е. изборътъ е една нужда. необходимо явление въ живота на съвременната демокрация. Смѣта се, че безъ избора народитѣ немогатъ да си кажатъ свободно думата и не имъ е възможно да поставятъ на чело на своето управление най-достойнитѣ, най-опитнитѣ свои съграждани. Това добре. Но дали на дѣло всѣкога излизатъ на чело най-опитнитѣ и най-достойнитѣ граждани? О, колко мерзости се вършатъ въ предизборнитѣ борби у насъ и какви жалки човѣшки фигури понѣкога печелятъ болшинство! Хиляди и хиляди хора у насъ продаватъ своето свещено изборно право за паница леща, за чаша ракия въ кръчмата. Това ли е идеала на демокрацията? Безпорно това не е нейния идеалъ. Това е злоупотреба съ нейния

идеалъ. Ние познаваме чисти и пламенни за успѣха на общото добро мъже, които скърбятъ и уиватъ следъ всѣки изборенъ день, погнусени отъ изборната борба. Но ние не разбираме отъ де иде това нерадение и това безразличие у всички тия наши, макаръ малко, вдъхновени общественици, да не посѣгнатъ, когато сж на власт и да поставятъ на по-сигурни основи общото възпитание на народа. И затова, види, се често къмъ тѣхъ тѣлпата отъ невъзпитани и груби избиратели се показва най-невнимателна и най-жестока. Тя избира не всѣкога добритѣ хора, а онѣзи които най-умѣло я подлъгватъ и най-щедро я черпятъ. Преди да имаме една младежъ и единъ народъ приятелъ на Христа, влюбенъ въ доброто, жадуващъ за божията свѣтлина, ние не можемъ да имаме пълно тържество на демократичнитѣ идеи. Демократичнитѣ идеи сж извлечени изъ основнитѣ принципи на евангелието, което иска братство между хората. Преди да бждемъ добри християни, какъ ще бждемъ вѣрни поданици на демокрацията?

Но нека се надѣваме, че времето работи за тържеството на свѣтлината въ живота. Когато човѣкъ грѣши и страда, дългиятъ опитъ го учи да стане по-внимателенъ. Всѣки, който милѣе за България и е

готовъ да работи за нея, има единъ наложителенъ дългъ: да помага да се създаде общъ просвѣтенъ общественъ духъ въ нашата страна. Не важи много дали си демократъ, радикалъ, либералъ или имашъ друга „политич. народност“. Важно е въ какво вѣрвашъ и какво вършишъ. Трѣбва да се създаде у насъ една група отъ силни и честни хора, които да стоятъ надъ всѣко партизанство. Тѣ ще дадатъ стабиленъ и силенъ животъ въ държавата, защото който и да спечели изборитѣ, тия здрави и умни хора ще наложатъ волята си. Силнитѣ и добри хора сдружени и разбрали се за обща дейностъ, ще дадатъ, единъ неписанъ законъ по-мощенъ отъ всички укази. Тѣ ще опредѣлятъ кои дѣла сж позорни и кои похвални. И ще бждатъ така влиятелни въ всѣки градъ и село, че партизанитѣ не ще посмѣе да краде, да безчинствува или да си служи съ насилие.

Да помнимъ това. Важното е не кой ще спечели изборитѣ, а да създадемъ въ България едно непоколебимо, просвѣтено, мощно, обществено мнение, предъ което нахалнитѣ партизанитѣ да трепери, а добритѣ човѣкъ да благоговѣе. Това не става въ единъ день. Да, но за съжаление, до тогава ние само ще сипваме отъ пусто въ праздно и избори като тия на 14. XI ще бждатъ упражнение на единъ жестокъ занаятъ, а не актъ на дълбоко демократично съзнание. Все пакъ, по-вече внимание и добра воля въ изборния день!

Д.

Противъ една нападка.

Ако проследимъ историята на човѣчеството, ще се убедимъ, че само две сили сж давали и даватъ импулсъ за живота—науката и религията. И тѣзи две сили си иматъ въ него (живота) свои отдѣлни, строго ограничени области, кждето се проявяватъ, безъ обаче да сж въ състояние да прекратятъ границитѣ си една друга. Отговорътъ на научната задача зависи само отъ науката, а отговорътъ на религиозната задача зависи само отъ религията. Предметъ на науката е да изучава природата, да се обяснятъ силитѣ и законитѣ на тѣхнитѣ действия. Накъсо казано, да се изразимъ съ думитѣ на учения: „Наука и дава свѣтознание, живоотнознание, човѣкознание“ и това, разбира се, е много, но не е достатъчно за човѣка. Край свѣтознанието намъ трѣбва и свѣтоусѣщане. Не е достатъчно само да знаемъ живота и човѣка, но и да чувстваме връзка съ тѣхъ. Всѣки здравомислящъ човѣкъ ще признае, че нито Физиката нито Химията, нито Физиологията могатъ да бждатъ ръководство на нашата съвестъ—да будятъ въ насъ благороднитѣ чувства на великодушие, идеализъмъ, любовъ къмъ хората и свѣта и чистота на духа. Ето това вече е извънъ задачата на науката. Къмъ това ни подбужда нейната по-върхна сестра—религията. Можемъ ли тогава безъ нея въ живота? Не!... И следователно, по-голѣмъ престъпникъ (въ смисълъ на заблуда) отъ антирелигиозния човѣкъ, особено, когато той е поставенъ на ръководно мѣсто, нѣма. Защото нека бжде увѣренъ този ръководителъ, че безъ религия, безъ Бога, човѣчеството ще се обърне на звѣрска грутница, понеже всички ония религиозни чувства,

които религията насажда въ човѣшкитѣ души, ще отстъпятъ мѣсто на животинскитѣ инстинкти. —Това сжщото нѣщо, въ форма на църковна речъ, на з. т. м. го казахъ отъ църковния амвонъ. Между другото тогава казахъ, че нашитѣ народни учители въ тазгодишния си конгресъ се обявяватъ противъ религията, като по този начинъ водятъ народа ни къмъ адска пропасть. Но за тази си постылка трѣбвало сжко да заплатятъ, понеже съмъ „се опиталъ“ да уязвя Б. У. съюзъ (Шуменски вѣсти бр. 74) Да видимъ кой е правъ.

Въ сжщия вѣстникъ Н-то на Шум. Окол. Уч. Д-во „Основа“ противъ изнесения отъ менъ фактъ, че учителския конгресъ взе антирелигиозно решение, ми поставя въпроса: „Б. У. Съюзъ въ лицето на своя конгресъ взе резолюция, съ която иска ограничение достъпа въ училището на разни организации, несъмнено въ това число и разнитѣ религиозно—сектантски; отъ факта, че училището не иска да му се мѣсятъ не отговорни лица, следвали да се заключи, че това решение е антирелигиозно“.

Щастливи Шуменски граждани, че учителитѣ на тѣхнитѣ дѣца отричайки да сж антирелигиозни, ги възпитаватъ въ духа на религията и морала! Така ли е г-да учители? Това истина ли е, което въ Шум. вѣсти поднасяне на вашитѣ граждани? Но ако е истина, че конгресното ви решение не е антирелигиозно, то въ 11 точка буква ж. на конгресната ви резолюция какво значатъ думитѣ: „Дружества сж явенъ или прикритъ религиозенъ духъ, организирани отъ представители на разни наши и чужди пропаганди, сж вѣдни за правилното и свободно оформяване на детската личностъ, затова дѣцата трѣбва да се отклоняватъ отъ тѣхъ? „Дали само това, че дѣцата организирани въ християнски дружества отиватъ при неотговорни възпитателни фактори, или пъкъ, както изрично се казва въ резолюцията, че чрезъ религиозния „духъ“ се „вреди“ за правилното и свободно оформяване на дѣтската личностъ? Безъ съмнение, тукъ се прокарва втората мисль—мисль антирелигиозна. Тогава защо избѣгвате, или се страхувате да го кажете открито на бацитѣ и майкитѣ, които живѣятъ съ сладката надежда, че тѣхнитѣ дѣца като биватъ обучавани отъ учителитѣ си, биватъ и възпитавани отъ тѣхъ въ духа на Христа?

Има много факти изъ живота на учителството, които доказватъ горното.

Ще продължимъ.

Свещ. Ст. Поповъ.

Хроника.

Всѣки, който следъ три седмици съобщи адреса си на нашия уредникъ свещ. Д. попвасилевъ въ Шуменъ и изпрати 50 или 25 лева, цѣлия или половината абонаментъ, ще се счита за абонатъ на вестника и втория брой ще му се изпрати.

Св. Синодъ възнемѣрвалъ да свика събора на Архиритѣ въ България тази есенъ на заседание, за да вземе мѣрки по отношение на все по-вече развиващето се сектанство въ България. Нашиятъ вѣстникъ ще държи въ течение християнитѣ по всички решения на Събора, а съ сектанството ще води неспирна борба въ духа на взетитѣ съборни решения.

Кръщели. имена, които могатъ да бждатъ ричани българскитѣ деца, сж вече окончателно установени. О нѣколко години, по нареждане на св. Синодъ, се работи съскъ на тия имена. Въ мисията участвуваха богослови и видни филолози Въ настѣщата своя сесия св. Синодъ окончателно ще прегледа то списъкъ и ще го разпрати по сле до свещеницитѣ за прилагане.

Конгрес. на запастнитѣ офицери (въ Сливенъ) и заподфицери (въ Ломъ) сж взели резолюции, съ които и катъ народътъ да се възпитава въ духа на православна вѣра и да не се фаворизиратъ сектитѣ, Неможе добриятъ българинъ да не се радва на такива решения.

Конгр. на земл. кооператори заседава въ София отъ 9 до 12 октомврий. Участвували сж като делегати 8 свещеници, добри кооператори Свещ. Григори Халачевъ е билъ избранъ за подпредседателъ на конгреса и е преизбранъ членъ въ управителния съветъ.

Войната остави въ душа на народа едно отворение къмъ всичко военн. Това е лесно обяснимо. Гдинитѣ на мирния животъ разсѣиватъ една тежка заблуда, че войската е излишна, че офицеритѣ сж тунеядци и пр., които се проповѣдваше години наредъ. Между друго ще навѣдемъ за примѣръ единъ фактъ, който говори извънредно добре за младата наша войска—нашитѣ офицери. Миналото лѣто 3-а пионерна дружина въ Шуменъ построи историческия Омортаговъ мостъ за Палеяна до Преславъ. Презъ то лѣто сжщата дружина построи мостъ за стопански нужди на р. Врана, до с. Яламларъ, в Джумайско, и мостъ и шосе за разкопкитѣ при с. Мадара. Съ тия две придобивки проявителитѣ командиръ на 3-а друна г. Подполковникъ Петровъ, хвърли мостъ между зармата и мирния културенъ стопански животъ на окръга, а така сжщо свърза младия български войникъ съ великелпниятъ наученъ трудъ, унгарскиятъ професоръ Фехеръ за Мадарския конникъ и на старата българска история Хвала на такъвъ войникъ капитанъ Петрова! Вчера 24 то го освети Яламларския мостъ, на 27 ще се освети моста шосето при Мадара.

Въ неделя на 17 октомврий въ салона на църквата „Св. Възнесение“ въ Шуменъ се състоя общогражданско събрание по поводъ резолюция, взета въ конгреса на Българския учителски съюзъ това лѣто, въ която се говори, че религиозното възпитание бива вредно за оформяване личността на детето, затова да пазятъ децата отъ участие въ християнскитѣ ученически дружества при църквитѣ. Говориха нѣколко оратори, които се думитѣ си изразиха мъжко и негодованието на християнина. Подписа се протестъ резолюция отъ всички присутствующи до Министра на просвѣта и Народното Събрание и св. Синодъ. Самата резолюция ще напечатаме въ идния брой.

Въ нашия градъ, както и другадѣ, често ни се оплакватъ богомолцитѣ въ църкитѣ, че хориститѣ и хористкитѣ отъ църковнитѣ хорове много шумятъ, говорятъ, смѣятъ се, разхождатъ се, ту влизатъ, ту излизатъ изъ църква. Особено дразни и смущава това християнитѣ, когато се чете евангелие или се говори проповѣдь. Църковнитѣ настоятелства трѣбва да следятъ и наказватъ такава неприличие.